

Снишся мені так живо, ясно,
Лиш дуже рідко. Тії сни
Щось мають з сонця і з весни,
З днів молодечих.
Встану рано,
Зирну в вікно, там — дощ, погано,
А на душі так любо, красно,
Так запахучо, як в городі,
Де розцвітаються лелії,
Журчить потік, співають соловії,
Бринять бджілки...
Та годі, годі!
Минулися надії, мрії,
Не буде другої весни.
Пропала дійсність, тільки сни
Мені остались.
Сни ж ся, сни,
Моя нездійснена надіє,
Якнайчастіше! І весну,
Минулу молодість мою
Мені нагадуй.
Аж колись
З тим сном про тебе я засну
На вічний сон...

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Цикл «Весною»](#);